

ת"פ 57903/03/15 - מדינת ישראל נגד ט איקקפהוט בוטאפאן

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 57903-03-15 מדינת ישראל נ' איקקפהוט בוטאפאן (עציר)
ת"פ 57909-03-15

20 יולי 2015

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
נגד
הנאשמים
ט איקקפהוט בוטאפאן (עציר)

הכרעת דין

מבוא

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו חבלה חמורה וכניסה לישראל שלא כדין.

עפ"י המתואר בכתב האישום הנאשם (הידוע בכינויו "גו") והמתלונן קאנסאוואנג סאראווט (הידוע בכינויו "נוי") הינם תושבים זרים מתאילנד השהים בארץ במסגרת עבודתם. בתאריך 23.03.15 במטבח שבמתחם העובדים ב"פרי גן" תקף הנאשם שלא כדין את המתלונן בכך שחבט בו עם אגרופו על פניו. בשל כך נפל המתלונן ארצה תוך שראשו נפל על רצפת המטבח העשויה מבטון. בגין כך איבד המתלונן את הכרתו ונגרמה לו חבלה חמורה המתבטאת בשברים בגולגולת ובעצמות האף ובדימום תוך גולגולתי. המתלונן פונה לבית החולים ונזקק לטיפול מצייל חיים אשר כלל ניתוח לפתיחת הגולגולת וניקוז הדימום אשר יצר לחץ על המוח. במעמד הנ"ל שהה הנאשם בישראל שלא כדין בכך שלאחר שתוקף אשרת השהייה שלו פקע ביום 21.08.13 נשאר הנאשם בישראל מבלי שהיה בידו היתר שהייה כדין.

זירת המחלוקת

בתיק זה זירת המחלוקת בין הצדדים מצומצמת ביותר. התיאור העובדתי בנוגע לתקיפה מבוסס כל כולו על דברי הנאשם כפי שמסר במשטרה וכפי שהעיד עליו בבית המשפט. המתלונן אינו זוכר הכיצד נפצע ואילו עדים אחרים, יכולים להעיד על שקדם לאותה תקיפה ולאחריה אך לא לגופה. אין מחלוקת בדבר החבלות הרפואיות. אין מחוקת כי במועד הרלוונטי נגמרה אשרת השהייה של הנאשם בישראל.

לעצם העניין, לטענת הנאשם, המתלונן שהיה תחת השפעת אלכוהול התגרה בו, קילל אותו וחיפש בכל דרך לריב עמו בעוד הנאשם שב וחזר על כך שאיננו מעוניין להיכנס עמו לעימות. בשלב מסוים, המתלונן מגיע מאחורי גבו של הנאשם. זה האחרון חש שנשקפת לו סכנה ובאופן אינסטנטיבי נותן למתלונן מכת אגרופ כדי להרחיק אותו ולא מעבר לכך. המתלונן נופל, אולם לא ניתן לדעת האם הפגיעה היא כתוצאה מהטחת ראשו בבטון או בשולחן ובחפצים אחרים שהיו במקום.

במצב דברים זה סבורה ההגנה כי עומדת לנאשם טענת "הגנה עצמית מדומה". חיזוק לדברים אותם מסר הנאשם ניתן לראות בדברים אותם מסרו עדי תביעה במשטרה או בבית המשפט מהם עולה כי המתלון התנהג באופן מתלהם טרם פציעתו. המדובר בטעות כנה כפי דרישת החוק. מעבר לכך, הנאשם עומד גם ביתר התנאים להתקיימותה של ההגנה עצמית וזאת בשים לב לכך שמעשיו מתמצים באגרוף אחד ללא שימוש בנשק קר או חם ובאופן פרופורציונאלי. את סבירות מעשיו, יש לבחון אליבא ההגנה עפ"י הנזק שצפוי להיגרם על דרך הכלל ממכה ולא הנזק שנגרם בדיעבד.

פרשת התביעה:

הודעתו של המתלון במשטרה הוגשה בהסכמה. (ת/11) כפי שעולה זה אינו זוכר את האופן בו נפצע לרבות לא התיאור אותו מוסר הנאשם לפיו תקף אותו במכת אגרוף: "סיימתי לעבוד בשעה 18:00. הלכתי לחדר שלי בפרי גן 10. עשיתי אוכל ותוך כדי שתיתי אלוהול. שתיתי חצי ליטר של וודקה... ואז אני לא יודע מה קרה. כנראה החלקתי, דרכתי על משהו ואז החלקתי ונפלתי והראש שלי פגע בשולחן שבו אני עשיתי אוכל... ואז קראתי לחברים שלי שיבואו לעזור לי... מאז אני לא ממש זוכר רק שטיפלו בי בבית החולים.. אני לא זוכר איך בדיוק החלקתי ועל מה דרכתי. רק מה שאני זוכר זה שהחלקתי וקיבלתי מכה מהשולחן שעליו בישלתי".

בהמשכה של אותה להודעה מציגים למתלון את תמונתו של הנאשם ואף את דבריו של זה לפיהם הלה תקף אותו. בתגובה לכך המתלון עונה: "יכול להיות אבל אני לא זוכר. הייתי שיכור מאלכוהול...". מענה דומה מסר המתלון שעה שהציגו לו את גרסתם של העובדים האחרים ולפיהם רב עם הנאשם שהיכה אותו. גם ביחס לכך המתלון שב וחוזר כי יכול להיות שזה קרה אבל הוא לא זוכר כי היה שיכור. כך גם לא יכול לשלול שנפל על הבטון.

עד תביעה 5 נירן בנטאו:

המדובר בפועל תאילנדי שהיה נוכח במטבח בעת התרחשות האירועים. הודעתו של זה במשטרה הוגשה בהסכמה ובה זה מפרט את האירועים מנקודת מבטו: "אתמול בערב שעה 19:00 היינו במטבח וראיתי את סארוטי שהכינוי שלו "תוי" מבשל משהו וראיתי את אקפוט שהכינוי שלו גו' גם הוא בישל משהו. שניהם היו שיכורים. הם התחילו לקלל אחד את השני ונוי רצה לריב עם טוי. אז טוי שאל את נוי אם באמת אתה רוצה לריב ואז אני הסתובבתי והמשכתי לבשל ושמעתי רעש של נפילה, ראיתי את נוי שוכב על הרצפה. יצא לו דם מהאף... ש: ראית למה נפל נוי סרויט. ת: אני חושב שמהמכה שקיבל אבל אני לא ראיתי את זה. ש: ראית את טוי אקפוט מרביץ לנוי סרויט. ת: לא רק שמעתי את הרעש שהראש של נוי פגע ברצפה...ש: איך אתה יודע ששניהם היו שיכורים. ת: לפי הדיבור שלהם. ש: אתה יודע מה הם שתו? ת: אלוהול וודקה. ש: אתה יודע כמה הם שתו? ת: לא יודע.

עד תביעה מספר 4 סורין פמפוטורור:

המדובר בפועל נוסף שהיה יחד עם המתלון והנאשם במטבח שבו אירעה התקיפה. על שקלט בעיניו העיד כי: "נוי נכנס למטבח ובישלתי את האוכל. נוי נכנס אח"כ. קודם כל נוי נכנס למטבח ואח"כ גו' נכנס למטבח. נוי התחיל לדבר לא יפה לכל האנשים שנכנסו למטבח וגו' הגיע למטבח וגם נוי התחיל לדבר לא יפה עם גו' והם התחילו לדבר ביניהם. רבו ביניהם. אני לא שמעתי את כל השיחות ושמעתי שהם רבו ביניהם ושמעתי שמישהו

נפל על הרצפה...ש: ראית את הנפילה? ת: לא ראיתי בגלל שקרה אירוע מאחוריי". (עמ' 7 שורות 20-29 הדגשות לא במקור).

בהמשך, התבקש לפרט מה בדיוק התרחש בין גו' לנוי וענה: "הם היו שיכורים ונוי התחיל לדבר בא תריב בינינו... פחדתי שיקרה משהו לא בסדר... אני לא יודע מה יקרה בגלל שהוא היה שיכור". (עמ' 8). בהמשך עדותו ציין שרצפת המטבח עשויה מבטון. יש שולחנות מסביב, סירים, מים ולכלוך, והכל כפי שתועד בת/5. במהלך חקירתו הנגדית אישר פעם נוספת שהמתלונן היה שיכור, קילל ורצה לריב עם הנאשם אשר מצדו אמר לו שלא מעוניין לריב איתו.

תעודות רפואיות:

בתיק זה הוגשו תעודות רפואיות מהן עולה כי בין היתר כי לנאשם נגרמו החבלות הבאות:

דמם תת עכבישי טמפוראלי מימין. דמם אקסטרא אקסיאלי פרונטלי. שבר טמפורלי. שברים בעצמות האף משמאל. שבר נוסף אחורי פריאטו- טמפורלי. שברים פריאטו טמפורליים.

כך גם נגבתה עדות מהרופא שניתח את הנאשם. זה מסר כי: "הוא היה בהכרה אבל שיכור עם ריח אלכוהול חזק מאוד. נעשה ניתוח פתיחת גולגולת, ניקוז של הדם. הדימום שהיה לו במוח לחץ על המוח ובכך סיכן את חייו. אני רוצה לומר שללא הניתוח החולה היה נפטר..."

תע"צ מנהל אכיפה וזרים

תעודה זו שכתבה על ידי אביעד דלל עולה כי על פי מערכת הנאשם נטש את מעסיקו בתאריך 01.09.13 וללא ויזה מיום 31.12.13.

פרשת הגנה

הנאשם עלה להעיד להגנתו. כך תיאר את התרחשות האירועים: "הלכתי למטבח בשביל לבשל אוכל... נוי נכנס והתחיל לדבר איתי הוא התחיל לדבר לא יפה. הוא רוצה לריב איתי. אמרתי לו שאנחנו באנו מאותו כפר והוא אמר לי שלא משנה שבאנו מאותו כפר והמשכתי לבשל את האוכל שלי... הוא עדיין לא הפסיק לדבר איתי הוא בא מאחוריי ואמר לי בא נריב. הסתובבתי. נתתי לו אגרוף פעם אחת ופחדתי בגלל שהוא בא מאחוריי וחשדתי שהוא יתקוף אותי. פחדתי ממנו. אני מצטער שעשיתי דבר כזה איתו. ש: תסביר למה נתת לו אגרוף שהסתובבתי? ת: בגלל שהוא התחיל לדבר איתי לא יפה. הוא רוצה לריב איתי. הוא בא מאחוריי. פחדתי שהוא יתקוף אותי....".

בחקירתו הנגדית התבקש להסביר ממה בדיוק פחד וענה: "פחדתי בגלל שהוא עמד מאחוריי. אני לא ידעתי אם יש לו משהו ביד או לא. בגלל זה נתתי לו אגרוף...." ובהמשך: "אני פחדתי ממנו שהוא יעשה משהו בגלל זה.

פחדתי שהוא יתקוף אותי הנאשם אישר שידע שהמתלונן שיכור. אם כי לא ראה שהוא שתה אלא רק הריח ריח של אלכוהול שנדף מפיו. לשאלת בית המשפט זה מציין שהסתובב ונתן לו אגרוף באופן מידי. הבין שהוא מאחוריו לאחר ששמע את הקול שלו מאחוריו. הלה נשאל מדוע לא הלך ולא ברח אם חש מאוים וענה כי: **"אני באמצע בישול שלי"**.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, שמעתי את העדים, קראתי המוצגים הגעתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם.

בתיק זה הסוגיה המונחת לפתחו של בית המשפט הינה משפטית בעיקרה. בטרם אידרש למבחנים השונים עפ"י הפסיקה, ראשית אקבע כממצא עובדתי עפ"י חומר הראיות בתיק, שהמתלונן שתה כמות גדולה של אלכוהול, נכנס למטבח, קילל את הנוכחים ואת הנאשם ואף אמר לנאשם שהוא רוצה לריב איתו. הנאשם מצדו ביקש להימנע מכך ואף אמר למתלונן שהם מאותו הכפר. בהמשכם של דברים הנאשם נעמד מול השולחן והחל לבשל ולאחר ששמע את המתלונן מאחוריו, הסתובב לעברו, נתן לומכת אגרוף בלחי שמאל. המתלונן מעד ובסופם של דברים, ראשו פגע ברצפת הבטון.

הנאשם טוען ל"הגנה עצמית מדומה" ולא בכדי, שכן אין מחלוקת שזה בפועל כלל לא הותקף פיזית מצדו של המתלונן ולכל היותר נשמעו אמירות מילוליות, שלא מצאו כל ביטוי פיזי.

אלו סעיפי החיקוק הצריכים לעניין:

"טעות במצב דברים":

34יח. (א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.

הגנה עצמית:

34י. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש אופן מידי כדי להדוף תקיפה שלא כדין שנשקפה ממנה סכנה מוחשית של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו או ברכושו, שלו או של זולתו; ואולם, אין אדם פועל תוך הגנה עצמית מקום שהביא בהתנהגותו הפסולה לתקיפה תוך שהוא צופה מראש את אפשרות התפתחות הדברים.

חריגה מן הסביר:

34טז. הוראות סעיפים 34, 34יא ו-34יב לא יחולו כאשר המעשה לא היה סביר בנסיבות הענין לשם מניעת הפגיעה.

בע"פ 8133-09 שחר מזרחי נגד מדינת ישראל נדרש בית המשפט העליון לטענת הגנה זו וחזר על ההלכה לפיה: "שילוב הוראות הסעיפים המתייחסים להגנה עצמית ולטעות במצב דברים מוביל למסקנה כי אדם יכול ליהנות מהגנת ההגנה העצמית, אך אם יסודותיה לא התקיימו במציאות, וזאת אם טעה טעות כנה בנוגע להתקיימות התנאים העובדתיים המקימים את ההגנה (ראו ע"פ 6329/07 מדינת ישראל נ' יחזקאל (טרם פורסם, 30.4.08) (להלן: עניין יחזקאל), פסקה כ"ז לפסק הדין). יפים לעניין זה דבריה הבאים של השופטת ע' ארבל בע"פ 4191/05 אלטגאוז נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 25.10.06) (להלן: עניין אלטגאוז):

ובהמשך:

" בהגנה העצמית המדומה, מחשבתו המוטעית של העושה המדמה לעצמו כי התקיימו יסודותיה העובדתיים של ההגנה, מהווה תחליף להתקיימותם של אלה בפועל... וקיומה שולל אחריות פלילית. בניגוד למצב ששרר בעבר במשפטנו, הרי שלפי קביעת סעיף 34, לצורך שלילת אחריות פלילית בעבירות של מחשבה פלילית לא נדרש עוד כי הטעות תהא טעות סבירה, ודי בכך כי הנאשם טעה טעות כנה באשר להתקיימות התנאים לתחולת ההגנה. עם זאת, ברור כי סבירותה של הטעות תשמשו כאבן בוחן להערכת כנותה" (ראו עניין אלטגאוז, פסקה 16 לפסק הדין).

יודגש כי על מנת שהנאשם יזוכה עליו להוכיח ראשית כי טעותו, כנה ואפילו כך הם פני הדברים עליו להוכיח באופן מצטבר כי מתקיימים גם התנאים של הגנה העצמית.

בענייננו, סבורני כי הנאשם לא עמד באותם מהתנאים המצטברים. ראשית, ככל שהדבר נוגע לכנות הטענה הרי שיש לתהות מדוע דווקא באותו רגע חש הנאשם מאוים ולא בכל אותה אינטראקציה שקדמה לתקיפה ובה המתלונן התעמת מולו פנים מול פנים ואף אמר לו מילולית שברצונו לתקוף אותו.

אין מחלוקת שהמתלונן לא עשה כל פעולה פיזית שיכולה הייתה ללמד כי דווקא בשלב זה בכוונתו לממש את רצונו לריב עם הנאשם. יתרה מכך, התיאור אותו מוסר הנאשם ביחס לאופן התקיפה מלמד כי זה פעל כמעט באופן אינסטנקטיבי מבלי שהבחין באופן ממשי במעשיו של המתלונן שהיה מאחוריו וכל שיכול היה הוא לזהות את קולו. גם ביחס לדברים ששמע או לא שמע הנאשם לא נטען שהמתלונן השמיע אמירות מהן ניתן היה ללמוד כי דווקא בשלב זה בכוונתו לתקוף את הנאשם ועל כן ישנו ספק האם דפוס הפעולה של הנאשם לא נבע אך משום כך שזה הרגיש אותו ולא מעבר לכך. הנאשם היה מודע לכך שהמתלונן שתה וכך גם דיבר בצורה שאינה נאותה מול כל מי שנכח במקום באופן שיש בו כדי ללמד שזה קילל "ונטפל" לא רק אליו, אלא גם ליתרת הנוכחים במקום, דבר שיש בו גם להפחית מהקונקרטיות של הדברים שהשמיע הנאשם שהוא תחת השפעת חצי ליטר הוודקה ששתה.

אפילו אצא מנקודת הנחה שטעותו של הנאשם היתה כנה הרי שעדיין שומה עליו לעמוד בתנאים הנדרשים לצורך התקיימותה של הגנה עצמית והכל כפי שיפורט להלן.

הגנה עצמית כוללת עפ"י הפסיקה מספר תנאים מצטברים: תנאי ראשון עניינו תקיפה שלא כדין. התנאי השני הוא

קיומה של **סכנה מוחשית** של פגיעה בחייו, בחירותו, בגופו, או ברכושו, שלו או של זולתו. תנאי שלישי הוא **מיידיות** **הסכנה**, היינו על ההגנה להתבצע רק מרגע שהמעשה דרוש באופן מידי כדי לעצור את התקיפה. תנאי נוסף הוא **תנאי הנחיצות**. תנאי זה בוחן האם ניתן היה להדוף את התקיפה בדרך אחרת שהיא פחות פוגענית כלפי התוקף. תנאי אחרון, הוא תנאי הפרופורציה.

בע"פ 7352-12 פלוני נ' מדינת ישראל התייחס בית המשפט העליון והפרשנות שיש לתת לתנאי הנחיצות והן לתנאי הפרופורציה:

בחינתו של **תנאי הנחיצות** היא הן איכותית והן כמותית. בפן האיכותי השאלה הנשאלת היא האם עמדו בפני הטוען להגנה אלטרנטיבות אחרות לפעולה, ובפן הכמותי השאלה העומדת על הפרק היא האם הטוען להגנה יכול היה לנקוט כוח מועט יותר לשם הדיפת הסכנה.... התנאי השישי והאחרון לתחולת ההגנה הוא **תנאי הפרופורציה**. בהתאם לתנאי זה, שמעוגן אף הוא בדרישת הסבירות הקבועה בסעיף 34טז לחוק העונשין, נדרש יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולות המגן לבין הנזק הצפוי מן התקיפה. היינו, ייתכן מצב שבו אף אם פעולה מסוימת היא הפעולה האפשרית היחידה להדיפת התקיפה היא לא תהיה מוצדקת, כיוון שלא מתקיים יחס ראוי בין הנזק הצפוי מפעולות המגן לבין הנזק הצפוי מן התקיפה.

יישום עקרונות אלו בתיק שבפני מלמד כי הנאשם לא עמד בתנאים המצטברים להתקיימותה של ההגנה העצמית. הנאשם והמתלונן התעמתו מילולית ביניהם עוד בטרם התרחשה אותה תקיפה. בכל אותו אינטראקציה מוקדמת המתלונן לא אחז חפץ בידו ולא החל לממש באופן פיזי את אמירותיו בדבר רצונו להתעמת עם הנאשם. הנאשם מציין כי ברגע ששמע את המתלונן מתקרב לעברו כלל לא ניסה ללמוד אודות מעשיו אלא הסתובב לעברו ונתן לו מכת אגרוף בלחיו השמאלית.

ביתר שאת, עמדו בפני הנאשם אלטרנטיבות אחרות ברורות לפעולה בפרט אמורים הדברים לגבי יכולתו לעזוב את המקום ולהימנע מעימות. כשנשאל על כך בבית המשפט ענה שלא עזב את המקום כי היה צריך לבשל. תשובה זו מדברת בעד עצמה ושוללת מן היסוד את תנאי הנחיצות. כך גם כשל הנאשם בבחירתה של דרך אחרת, פוגענית, פחות כלפי התוקף. בנקל, יכול היה להסתובב לעברו, להושיט ידיו לפנים על מנת למנוע את ההתקדמות שלו לעברו ולמצער לנקוט באקט שהוא אלים פחות מאשר אגרוף לעבר פניו של המתלונן.

בנסיבות האמורות לעיל, משמצאתי לדחות את התקיימותה של טענת ההגנה העצמית המדומה כאשר אין מחלוקת שהנאשם תקף את המתלונן במכת אגרוף, הרי שיש מקום להרשיעו במיוחד לו. בטרם אסיים את הכרעת הדין אתייחס ביחס ליסוד הנפשי והקשר הסיבתי הנדרש.

המדובר בעבירה תוצאתית וכלל ידוע הוא כי בעבירות בהן התוצאה היא חלק מיסודות העבירה יש להצביע על קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין מעשיו של הנאשם לבין התוצאות, ראה בין היתר ע"פ 341-82 בלקר נ' מדינת ישראל. המדובר בדרישה לקשר סיבתי מנקודת ראות פיזית אובייקטיבית להתרחשות התוצאה בבחינת סיבה בלעדית אין. ככל שדבר נוגע לקשר סיבתי עובדתי לא מצאתי רבותא בהסתייגות אותה העלתה ההגנה לפיה לא ניתן לשלול כי החבלה

נגרמה כתוצאה מהטחת ראשו של המתלונן בשולחנות שהיו במקום וביתר החפצים ששימשו את הנוכחים. אחת שבית משפט מוצא כי אותו אגרוף הוביל את המתלונן למעוד ובסופם של דברים כתוצאה מאותה מעידה להטיח את ראשו בחפצים המצויים סביבו, די בכך כדי לעמוד על הקשר סיבתי עובדתי. אין זה משנה אם בדרכו של המתלונן לרצפה, ראשו פגע גם בחפצים נוספים ובלבד שאותה נפילה הינה פרי תוצאה של האגרוף שקיבל בראשו. אשר ליסוד הנפשי הרי שעסקינן בעבירה שדורשת יסוד נפשי של פיזיות כלפי התוצאה אשר משמעה אחד משתיים: אדישות ושיוון נפש לאפשרות גרימת התוצאה או קלות דעת, בנטיית סיכון בלתי סביר לאפשרות גרימת התוצאה. לכל אלו יש להוסיף את סעיף 20(ב) לחוק העונשין שנסוב סביב הלכת הצפיות בעבירות תוצאתיות.

שעה שאלמוני חובט במכת אגרוף בראשו של פלוני בפרט, כאשר זה מודע שאותו פלוני שתה אלוהול, חלק מהתוצאות המסתברות של מעשה זה כוללות את נפילתו של פלוני על הרצפה על כל המשתמע מכך. אין המדובר בתרחיש חריג בלתי הגיוני ולדאבוננו המציאות מוכיחה זאת פעמים רבות עת דחיפה, לא כל שכן אגרוף, יכולים להביא לתוצאות קשות. בהקשר לקשר הסיבתי עובדתי ומשפטי ראה בין היתר ע"פ 5656-11 שולמן נ' מדינת ישראל, ע"פ 9723-03 בלזר נ' מדינת ישראל וכן ע"פ 418-77 בדריאן נ' מדינת ישראל. בפסקי דין אלו בית המשפט העליון מתייחס לסוגייה הנדרשת ומוצא במסגרת אותה "צפיות" אחריות משפטית פלילית הגם שהתוצאה קטלנית לא הייתה על פני הדברים זו הטבעית למעשים שיוחסו לנאשמים. בצד האמור לעיל, הרי שעניין זה ילקח לצורך קביעת עונשו של הנאשם.

מכל המקובץ לעיל, הנני להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ד' אב תשע"ה, 20/07/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

קובע לטיעונים לעונש ליום 30.7.15 בפניי שעה 12:30.

הנאשם יובא באמצעות שב"ס.

המזכירות תזמן מתורגמן לשפה התאית.

ניתנה והודעה היום ד' אב תשע"ה, 20/07/2015 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

הוקלד על ידי יעל ברד